

Світ, який оточував маленького Габріеле, сяяв для нього розмаїттям образів та вражень. Юнак часто спілкувався з міськими волоцюгами, божевільними та колишніми піратами, слухав їхні історії та накопичував їх для майбутніх творів.

Змалку він був вразливою дитиною - пристрасть до риторитики та театральності ввійшла в його плоть та кров. Всі образи, емоції та пристасті його героїв видаються читачеві гротескними та фантастичними. Проте якщо спробувати увійти у світ надзвичайно вразливої дитини, увесь той нелюдський трагізм стає зрозумілим.

В 10 років Габріеле вперше при вигляді власної крові пережив те почуття, який він невдовзі дуже пишався та яке намагався культивувати усе своє життя - "spasimo dell'orrore", щось на кшталт "солодкого трепету жаху".

Ранні любовні переживання, нестримне читання античних авторів і сучасних італійських поетів приносять поетичні плоди: уже в 16 років д'Аннунціо видає першу збірку віршів тиражем в 500 екземплярів.

Всі літературні критики пишуть про новий талант, поет сповнений планів. Менш, ніж через рік у нього готова велика поетична книга - "Нова пісня". Марнославному д'Аннунціо мало вже існуючої уваги публіки: юний авантюрист вдається до епатажного трюку. У день видання книги одна флорентійська газета отримує анонімну телеграму про трагічну загибель поета під час катання верхи. Книгу розкуповують миттєво.

Втім, скандальні витівки не заважають Габріеле вступити до Римського університету на відділення літератури та філології. Молодий поет швидко впливається в столичне літературне коло, де його одразу охрестили "дикуном з Аbruцц".

